

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 28ης Απριλίου 2022*

«Προδικαστική παραπομπή – Ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων – Άρθρο 45 ΣΛΕΕ – Κανονισμός (ΕΕ) 492/2011 – Άρθρο 7, παράγραφος 2 – Ίση μεταχείριση – Εθνικό σύστημα αναγνώρισης της επαγγελματικής σταδιοδρομίας των επαγγελματιών του τομέα της υγείας – Μη συνεκτίμηση της επαγγελματικής εμπειρίας που αποκτήθηκε στις υπηρεσίες υγείας άλλου κράτους μέλους – Εμπόδιο»

Στην υπόθεση C-86/21,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (ανώτερο δικαστήριο Καστίλλης και Λεόν, Ισπανία) με απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 2021, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 11 Φεβρουαρίου 2021, στο πλαίσιο της δίκης

Gerencia Regional de Salud de Castilla y León

κατά

Delia,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Ziemele, πρόεδρο τμήματος, A. Arabadjiën (εισηγητή) και A. Kumin, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Pikamäe

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η Gerencia Regional de Salud de Castilla y León, εκπροσωπούμενη από την D. Vélez Berzosa,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την I. Galindo Martín και τον B.-R. Killmann,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 45 ΣΛΕΕ και του άρθρου 7 του κανονισμού (ΕΕ) 492/2011 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 2011, που αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων στο εσωτερικό της Ένωσης (ΕΕ 2011, L 141, σ. 1).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Delia και του γενικού διευθυντή της Gerencia Regional de Salud de Castilla y León (περιφερειακής διεύθυνσης υγείας Καστίλλης και Λεόν, Ισπανία), σχετικά με την άρνηση του δεύτερου να λάβει υπόψη την επαγγελματική εμπειρία που είχε αποκτήσει η ενδιαφερόμενη στην Πορτογαλία, για τον υπολογισμό της αρχαιότητάς της στο πλαίσιο της αναγνώρισης της επαγγελματικής σταδιοδρομίας της.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Το κεφάλαιο I του κανονισμού 492/2011 φέρει τον τίτλο «Απασχόληση, ισότητα μεταχείρισης και οικογένειες εργαζομένων». Το άρθρο 7 του ως άνω κανονισμού, που περιλαμβάνεται στο τιτλοφορούμενο «Άσκηση της απασχόλησης και ισότητα μεταχείρισης» τμήμα 2 του κεφαλαίου αυτού, προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Ο εργαζόμενος υπήκοος ενός κράτους μέλους δεν δύναται στην επικράτεια των άλλων κρατών μελών να έχει, λόγω της ιθαγένειάς του, διαφορετική μεταχείριση από τους ημεδαπούς εργαζομένους, ως προς τους όρους απασχόλησης και εργασίας, ιδίως όσον αφορά την αμοιβή, την απόλυση, την επαγγελματική επανένταξη ή την επαναπασχόληση αν έχει καταστεί άνεργος.»

Το ισπανικό δίκαιο

- 4 Το άρθρο 44 του Ley 14/1986, General de Sanidad (γενικού νόμου 14/1986 περί υγείας), της 25ης Απριλίου 1986 (ΒΟΕ αριθ. 102 της 29ης Απριλίου 1986, σ. 15207), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης, όριζε το εθνικό σύστημα υγείας ως εξής:

«1. Όλες οι δημόσιες δομές και υπηρεσίες για την υγεία περιλαμβάνονται στο εθνικό σύστημα υγείας.

2. Το εθνικό σύστημα υγείας είναι το σύνολο των κρατικών υπηρεσιών υγείας και των υπηρεσιών υγείας των Αυτόνομων Κοινοτήτων κατά τα προβλεπόμενα στον παρόντα νόμο.»

- 5 Το Real Decreto 184/2015, por el que se regula el catálogo homogéneo de equivalencias de las categorías profesionales del personal estatutario de los servicios de salud y el procedimiento de su actualización (βασιλικό διάταγμα αριθ. 184/2015, για τον καθορισμό του ομοιογενούς καταλόγου αντιστοιχιών των επαγγελματικών κατηγοριών του υγειονομικού προσωπικού των υπηρεσιών υγείας και για τη διαδικασία ενημέρωσης του καταλόγου αυτού), της

13ης Μαρτίου 2015 (BOE αριθ. 83 της 7ης Απριλίου 2015, σ. 29447), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης, περιείχε κατάλογο αντιστοιχιών των επαγγελματικών κατηγοριών βάσει του οποίου το υγειονομικό προσωπικό μπορούσε να έχει πρόσβαση σε κενές θέσεις άλλων υπηρεσιών υγείας, με σκοπό τη βελτίωση της ποιότητας της υγειονομικής περίθαλψης και την πραγματική διασφάλιση της κινητικότητας του προσωπικού αυτού σε ολόκληρο το εθνικό σύστημα υγείας, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 43 του Ley 16/2003, de cohesión y calidad del Sistema Nacional de Salud (νόμου 16/2003 για τη συνοχή και την ποιότητα του εθνικού συστήματος υγείας), της 28ης Μαΐου 2003 (BOE αριθ. 128 της 29ης Μαΐου 2003, σ. 20567), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης.

- 6 Το άρθρο 37 του Ley 44/2003, de ordenación de las profesiones sanitarias (νόμου 44/2003 για την οργάνωση των επαγγελματιών του τομέα της υγείας), της 21ης Νοεμβρίου 2003 (BOE αριθ. 280 της 22ας Νοεμβρίου 2003, σ. 41442), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης (στο εξής: νόμος 44/2003), το οποίο αφορά την αναγνώριση της επαγγελματικής σταδιοδρομίας, όριζε τα εξής:

«1. Καθιερώνεται το σύστημα αναγνώρισης της επαγγελματικής σταδιοδρομίας των επαγγελματιών του τομέα της υγείας το οποίο προβλέπουν τα άρθρα 6 και 7 του παρόντος νόμου. Το σύστημα αυτό συνίσταται στη δημόσια, ρητή και εξατομικευμένη αναγνώριση του επιπέδου επαγγελματικής εξέλιξης που έχει επιτύχει ένας επαγγελματίας του τομέα της υγείας από απόψεως γνώσεων, εμπειρίας στις δραστηριότητες περίθαλψης και στις διδακτικές και ερευνητικές δραστηριότητες καθώς και από απόψεως επίτευξης των σκοπών περίθαλψης και έρευνας στην οργάνωση στην οποία αυτός εργάζεται.

[...]

3. Οι επαγγελματίες που είναι εγκατεστημένοι ή παρέχουν τις υπηρεσίες τους στην ημεδαπή μπορούν να υπαχθούν οικειοθελώς στο εν λόγω σύστημα.»

- 7 Το άρθρο 38 του νόμου 44/2003 ρυθμίζει ορισμένες γενικές αρχές σχετικά με την αναγνώριση της επαγγελματικής σταδιοδρομίας ως εξής:

«1. Οι υγειονομικές αρχές ρυθμίζουν, για τα κέντρα και τις εγκαταστάσεις τους, την αναγνώριση της επαγγελματικής σταδιοδρομίας τηρουμένων των ακόλουθων γενικών αρχών:

[...]

b) Για την κατάταξη στον πρώτο βαθμό και για την άνοδο στους ανώτερους βαθμούς απαιτείται θετική αξιολόγηση των προσόντων του ενδιαφερομένου, λαμβανομένων υπόψη των γνώσεων, των ικανοτήτων, της αποδεδειγμένης διαρκούς επιμόρφωσής του καθώς και των διδακτικών και ερευνητικών δραστηριοτήτων του. Κατά την αξιολόγηση πρέπει επίσης να λαμβάνονται υπόψη τα αποτελέσματα της δραστηριότητας του ενδιαφερομένου που έχει χαρακτηρα περίθαλψης, η ποιότητα της εν λόγω δραστηριότητας και η τήρηση των δεικτών που έχουν καθοριστεί για τον σκοπό αυτό, καθώς και η συμμετοχή του στη διαχείριση υγειονομικών μονάδων, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 10 του νόμου 44/2003.

[...]

8 Όσον αφορά την Comunidad Autónoma de Castilla y León (Αυτόνομη Κοινότητα Καστίλλης και Λεόν, Ισπανία), το εφαρμοστέο καθεστώς καθοριζόταν στο Decreto 43/2009, por el que se regula la carrera profesional del personal estatutario de los centros e instituciones sanitarias del Servicio de Salud de Castilla y León (διάταγμα 43/2009 περί ρυθμίσεως της επαγγελματικής σταδιοδρομίας του υγειονομικού προσωπικού των υγειονομικών κέντρων και ιδρυμάτων της υπηρεσίας υγείας Καστίλλης και Λεόν), της 2ας Ιουλίου 2009 (BOCYL αριθ. 125 της 3ης Ιουλίου 2009, σ. 20084), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης (στο εξής: διάταγμα 43/2009), το οποίο προέβλεπε στο άρθρο 6 τα εξής:

«1. Η επαγγελματική σταδιοδρομία στην υπηρεσία υγείας Καστίλλης και Λεόν διαρθρώνεται σε τέσσερις βαθμούς.

2. Οι προϋποθέσεις για την κατάταξη του ενδιαφερομένου στον πρώτο βαθμό ή για την άνοδο σε καθέναν από τους ανώτερους βαθμούς είναι οι εξής:

a) να έχει την ιδιότητα του μονίμου υγειονομικού υπαλλήλου, στην επαγγελματική κατηγορία στην οποία επιθυμεί την κατάταξή του στον πρώτο ή στους επόμενους βαθμούς της οικείας σταδιοδρομίας, και να εργάζεται στην υπηρεσία υγείας Καστίλλης και Λεόν·

b) να υποβάλει την αίτηση κατάταξης στον πρώτο βαθμό της επαγγελματικής σταδιοδρομίας ή σε καθέναν από τους ανώτερους βαθμούς εμπροθέσμως και σύμφωνα με τον τύπο που καθορίζεται στις αντίστοιχες προκηρύξεις·

c) να αποδείξει τον αριθμό των ετών υπηρεσίας που διαθέτει, κατά την ημερομηνία της κάθε προκήρυξης, ως υγειονομικός υπάλληλος των υγειονομικών κέντρων και ιδρυμάτων του εθνικού συστήματος υγείας και τα οποία απαιτούνται, όσον αφορά την κάθε σταδιοδρομία, για την κατάταξη στον πρώτο βαθμό και για την άνοδο στους ανώτερους βαθμούς, βάσει της ακόλουθης κλίμακας:

i. για την κατάταξη στον πρώτο βαθμό, πρέπει να αποδεικνύονται πέντε έτη υπηρεσίας ως υγειονομικός υπάλληλος του εθνικού συστήματος υγείας, στην ίδια επαγγελματική κατηγορία με εκείνη από την οποία ο υποψήφιος ζητεί να μεταβεί στην οικεία σταδιοδρομία.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

9 Με απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2017, ο γενικός διευθυντής της περιφερειακής διεύθυνσης υγείας Καστίλλης και Λεόν παρέσχε στους υπαλλήλους που υπηρετούσαν από μακρού χρόνου ως αναπληρωτές πρόσβαση στην τακτική διαδικασία επιλογής και έταξε σχετική προθεσμία υποβολής υποψηφιοτήτων, με σκοπό την κατάταξη στον πρώτο βαθμό του συστήματος αναγνώρισης της επαγγελματικής σταδιοδρομίας για το έτος 2010. Η αίτηση κατάταξης στον πρώτο βαθμό μπορούσε να υποβληθεί μόνον από τους υπαλλήλους που υπηρετούσαν από μακρού χρόνου ως αναπληρωτές και αποδείκνυαν πενταετή επαγγελματική εμπειρία ως υγειονομικοί υπάλληλοι και/ή υγειονομικοί δημόσιοι υπάλληλοι της υπηρεσίας υγείας Καστίλλης και Λεόν, στην ίδια επαγγελματική κατηγορία με εκείνη από την οποία ο υποψήφιος ζητούσε να μεταβεί στην οικεία σταδιοδρομία. Μεταξύ των κατηγοριών υγειονομικού προσωπικού που απαριθμούνταν στο παράρτημα 1 της αποφάσεως αυτής περιλαμβανόταν η κατηγορία «Νοσηλεύτης/Νοσηλεύτρια».

- 10 Στις 26 Οκτωβρίου 2017 η Delia υπέβαλε την υποψηφιότητά της στο πλαίσιο της ως άνω κατηγορίας, υποστηρίζοντας ότι στις 31 Δεκεμβρίου 2010 είχε συμπληρώσει δέκα έτη και τρεις μήνες προϋπηρεσίας στην εν λόγω επαγγελματική κατηγορία. Μέρος της προϋπηρεσίας αυτής είχε πραγματοποιηθεί, από τις 20 Νοεμβρίου 2000 έως τις 25 Ιουλίου 2007, στο νοσοκομείο Santa María της Λισσαβώνας (Πορτογαλία).
- 11 Με απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 2019, ο γενικός διευθυντής της περιφερειακής διεύθυνσης υγείας Καστίλλης και Λεόν δέχθηκε την προσμέτρηση, ως των απαιτούμενων πέντε ετών προϋπηρεσίας, των ετών προϋπηρεσίας που είχαν πραγματοποιηθεί στο ισπανικό σύστημα υγείας. Αντιθέτως, αρνήθηκε την προσμέτρηση του διαστήματος κατά το οποίο η ενδιαφερόμενη είχε εργαστεί στην Πορτογαλία, με την αιτιολογία ότι τούτο δεν προβλεπόταν από το σύστημα αναγνώρισης της επαγγελματικής σταδιοδρομίας που είχε καθιερώσει η Αυτόνομη Κοινότητα Καστίλλης και Λεόν.
- 12 Εντούτοις, το διάστημα αυτό προσμετρήθηκε για τον υπολογισμό των επιδομάτων τριετίας του υγειονομικού προσωπικού ορισμένου χρόνου.
- 13 Κατά των αποφάσεων της 6ης Οκτωβρίου 2017 και της 25ης Φεβρουαρίου 2019 η Delia άσκησε ένδικη προσφυγή με αίτημα να προσμετρηθεί ως προϋπηρεσία, για τους σκοπούς της αναγνώρισης της επαγγελματικής σταδιοδρομίας της, ο χρόνος κατά τον οποίον είχε εργαστεί στο πορτογαλικό εθνικό σύστημα υγείας.
- 14 Με απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2019, το Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 3 de Valladolid (διοικητικό πρωτοδικείο αριθ. 3 του Valladolid, Ισπανία) δέχθηκε την προσφυγή. Κατά της απόφασης αυτής η Αυτόνομη Κοινότητα Καστίλλης και Λεόν άσκησε έφεση ενώπιον του Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Ανώτερου δικαστηρίου Καστίλλης και Λεόν, Ισπανία), αιτούντος δικαστηρίου.
- 15 Κατά το αιτούν δικαστήριο, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη διάταξη στοιχειοθετεί έμμεση δυσμενή διάκριση, παραβίαση της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων καθώς και της αρχής της ίσης μεταχείρισης. Αντιστρόφως, η εν λόγω διάταξη θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι στηρίζεται σε λόγους ανεξάρτητους από την ιθαγένεια των οικείων εργαζομένων, ότι δικαιολογείται από τη δομή και τις οργανωτικές αρχές του εθνικού συστήματος υγείας, καθώς και από τους ειδικούς σκοπούς της οργάνωσης στο πλαίσιο της οποίας παρέχονται οι υπηρεσίες υγείας, και ότι τελεί σε αναλογία προς τους σκοπούς αυτούς, ενώ επιπλέον η διαφορετική μεταχείριση θα μπορούσε να δικαιολογηθεί από την έλλειψη κριτηρίων πιστοποίησης μεταξύ των διαφόρων συστημάτων υγείας των κρατών μελών.
- 16 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (ανώτερο δικαστήριο Καστίλλης και Λεόν) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
 - «1) Αντιτίθενται το άρθρο 45 ΣΛΕΕ και το άρθρο 7 του [κανονισμού 492/2011] σε εθνική διάταξη όπως αυτή του άρθρου 6, παράγραφος 2, στοιχείο c, του [διατάγματος 43/2009], η οποία εμποδίζει την αναγνώριση της προϋπηρεσίας σε συγκεκριμένη επαγγελματική κατηγορία στο πλαίσιο δημόσιας υπηρεσίας υγείας άλλου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο πρώτο ερώτημα, μπορεί η αναγνώριση της προϋπηρεσίας στο δημόσιο σύστημα υγείας κράτους μέλους να εξαρτάται από την προηγούμενη θέσπιση γενικών κριτηρίων πιστοποίησης των συστημάτων επαγγελματικής σταδιοδρομίας του προσωπικού των υπηρεσιών υγείας μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

- 17 Με τα προδικαστικά ερωτήματα, τα οποία πρέπει να συνεξετασθούν, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 45 ΣΛΕΕ και το άρθρο 7 του κανονισμού 492/2011 πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία για την αναγνώριση της επαγγελματικής σταδιοδρομίας στο πλαίσιο της υπηρεσίας υγείας κράτους μέλους η οποία δεν επιτρέπει να προσμετράται ως προϋπηρεσία εργαζομένου η επαγγελματική εμπειρία την οποία αυτός έχει αποκτήσει σε δημόσια υπηρεσία υγείας άλλου κράτους μέλους. Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται περαιτέρω αν ασκεί συναφώς επιρροή το γεγονός ότι δεν υφίσταται, στο επίπεδο της Ένωσης, σύστημα προηγούμενης έγκρισης γενικών κριτηρίων πιστοποίησης της σταδιοδρομίας του προσωπικού των υπηρεσιών υγείας μεταξύ των διαφόρων κρατών μελών.
- 18 Εισαγωγικώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 168, παράγραφος 7, ΣΛΕΕ, το δίκαιο της Ένωσης δεν θίγει την αρμοδιότητα των κρατών μελών να θεσπίζουν διατάξεις με σκοπό την οργάνωση των υπηρεσιών τους στον τομέα της υγείας. Ωστόσο, κατά την άσκηση της εξουσίας αυτής, τα κράτη μέλη πρέπει να συμμορφώνονται με το δίκαιο της Ένωσης και ιδίως με τις διατάξεις της Συνθήκης ΛΕΕ που αφορούν τις θεμελιώδεις ελευθερίες, αφού οι διατάξεις αυτές απαγορεύουν στα κράτη μέλη να θεσπίζουν ή να διατηρούν μη δικαιολογημένους περιορισμούς στην άσκηση των ελευθεριών αυτών στον τομέα της παροχής υπηρεσιών υγείας (απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Simma Federspiel, C-419/16, EU:C:2017:997, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 19 Όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, η επίμαχη στην κύρια δίκη νομοθεσία αποκλείει την προσμέτρηση του χρόνου κατά τον οποίο ο οικείος εργαζόμενος υπηρέτησε σε δημόσια υπηρεσία υγείας άλλου κράτους μέλους, για την εκ μέρους του απόκτηση ορισμένου βαθμού στο πλαίσιο της αναγνώρισης της επαγγελματικής σταδιοδρομίας του.
- 20 Πάντως, κατά την περιφερειακή διεύθυνση υγείας Καστίλλης και Λεόν, από τον υπολογισμό της προϋπηρεσίας εξαιρείται όχι μόνον η προϋπηρεσία που πραγματοποιήθηκε σε άλλα κράτη μέλη της Ένωσης, αλλά και η προϋπηρεσία που πραγματοποιήθηκε στην Ισπανία σε υγειονομικά ιδρύματα που δεν είναι λειτουργικώς και οργανικώς ενσωματωμένα στην ισπανική υπηρεσία υγείας. Επομένως, κανένας εργαζόμενος υπήκοος άλλου κράτους μέλους δεν αντιμετωπίζεται διαφορετικά από τους Ισπανούς εργαζομένους από πλευράς επαγγελματικής εξέλιξης. Η νομοθεσία αυτή δεν εμποδίζει τους εργαζομένους των άλλων κρατών μελών της Ένωσης να έχουν πρόσβαση στην επίμαχη στην κύρια δίκη επαγγελματική κατηγορία ούτε εισάγει δυσμενή διάκριση εις βάρος τους στο μέτρο που εφαρμόζεται και στους Ισπανούς εργαζομένους.
- 21 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι το σύνολο των διατάξεων της Συνθήκης ΛΕΕ που αφορούν την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων σκοπεί στη διευκόλυνση της ασκήσεως πάσης φύσεως επαγγελματικών δραστηριοτήτων στο έδαφος της Ένωσης από τους υπηκόους των κρατών μελών και απαγορεύει τα μέτρα τα οποία θα μπορούσαν να αποδειχθούν δυσμενή για τους

υπηκόους αυτούς αν θελήσουν να ασκήσουν οικονομική δραστηριότητα εντός άλλου κράτους (απόφαση της 11ης Ιουλίου 2019, A, C-716/17, EU:C:2019:598, σκέψη 16 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 22 Πρέπει να εξεταστεί, πρώτον, αν η επίμαχη στην κύρια δίκη νομοθεσία συνιστά εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων, το οποίο απαγορεύεται από το άρθρο 45, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.
- 23 Προκύπτει συναφώς από τη νομολογία ότι εθνικές διατάξεις οι οποίες εμποδίζουν ή αποθαρρύνουν εργαζόμενο υπήκοο κράτους μέλους να εγκαταλείψει το κράτος καταγωγής του προκειμένου να ασκήσει το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας συνιστούν περιορισμούς της ελευθερίας αυτής, ακόμη και αν εφαρμόζονται αδιακρίτως της ιθαγενείας των οικείων εργαζομένων (απόφαση της 11ης Ιουλίου 2019, A, C-716/17, EU:C:2019:598, σκέψη 17 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 24 Εξάλλου, το άρθρο 45 ΣΛΕΕ έχει μεταξύ άλλων ως σκοπό να αποφεύγεται να τίθεται χωρίς αντικειμενικό λόγο εργαζόμενος ο οποίος, κάνοντας χρήση του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας, απασχολήθηκε σε περισσότερα από ένα κράτη μέλη σε μειονεκτικότερη θέση σε σχέση με εργαζόμενο που εργάστηκε καθ' όλη τη σταδιοδρομία του σε ένα μόνον κράτος μέλος (απόφαση της 12ης Μαΐου 2021, CAF, C-27/20, EU:C:2021:383, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 25 Ειδικότερα, η ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων δεν θα υλοποιούνταν πλήρως αν τα κράτη μέλη μπορούσαν να αρνούνται την υπαγωγή στην ως άνω διάταξη των πολιτών τους εκείνων οι οποίοι έχουν κάνει χρήση των δυνατοτήτων που προβλέπονται από το δίκαιο της Ένωσης και έχουν αποκτήσει, χάρη στις δυνατότητες αυτές, επαγγελματικά προσόντα σε κράτος μέλος διαφορετικό από εκείνο του οποίου έχουν την ιθαγένεια (πρβλ. απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2020, Onofrei, C-218/19, EU:C:2020:1034, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 26 Το Δικαστήριο έχει κρίνει κατά συνέπεια ότι εθνική ρύθμιση κατά την οποία δεν προσμετράται το σύνολο της ισοδύναμης προϋπηρεσίας που έχει πραγματοποιηθεί σε άλλο κράτος μέλος από αυτό της καταγωγής του διακινούμενου εργαζομένου είναι ικανή να καταστήσει λιγότερο ελκυστική την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων, κατά παράβαση του άρθρου 45, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ [απόφαση της 23ης Απριλίου 2020, Land Niedersachsen (Συναφής προϋπηρεσία), C-710/18, EU:C:2020:299, σκέψη 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 27 Ως εκ τούτου, διαπιστώνεται ότι νομοθεσία κράτους μέλους όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία επιτρέπει την προσμέτρηση μόνον της επαγγελματικής εμπειρίας την οποία ο υποψήφιος για επαγγελματική εξέλιξη έχει αποκτήσει στο πλαίσιο των ισπανικών υπηρεσιών υγείας, στην ίδια επαγγελματική κατηγορία με εκείνη από την οποία αυτός ζητεί να μεταβεί στην οικεία σταδιοδρομία, είναι ικανή να αποτρέψει τον εργαζόμενο από το να ασκήσει το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας που προβλέπει το άρθρο 45 ΣΛΕΕ. Ο εν λόγω εργαζόμενος θα αποτραπεί από το να εγκαταλείψει το κράτος μέλος καταγωγής του προκειμένου να εργαστεί ή να εγκατασταθεί σε άλλο κράτος μέλος, αν αυτό του στερεί τη δυνατότητα προσμέτρησης της επαγγελματικής εμπειρίας την οποία αποκτά στο άλλο αυτό κράτος μέλος.
- 28 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι Ισπανοί διακινούμενοι εργαζόμενοι που προτίθενται να εργαστούν, στην επαγγελματική κατηγορία «Νοσηλεύτης/Νοσηλεύτρια», σε υγειονομικό ίδρυμα ή κέντρο ευρισκόμενο σε κράτος μέλος διαφορετικό από το Βασίλειο της Ισπανίας, θα

αποτραπούν από μια τέτοια επιλογή αν η εκεί αποκτηθείσα ισοδύναμη επαγγελματική εμπειρία δεν προσμετράται στο πλαίσιο της εκτίμησης της επαγγελματικής τους εξέλιξης κατά την επιστροφή τους στην Ισπανία.

- 29 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 45, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ ορίζει ότι η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων συνεπάγεται την κατάργηση κάθε διακρίσεως λόγω ιθαγένειας μεταξύ των εργαζομένων των κρατών μελών, όσον αφορά την απασχόληση, την αμοιβή και τους άλλους όρους εργασίας. Η διάταξη αυτή συγκεκριμενοποιείται στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 492/2011, το οποίο διευκρινίζει ότι ο εργαζόμενος που είναι υπήκοος κράτους μέλους απολαύει, στο έδαφος των λοιπών κρατών μελών, των ιδίων κοινωνικών και φορολογικών πλεονεκτημάτων με τους ημεδαπούς εργαζομένους (απόφαση της 2ας Μαρτίου 2017, Eschenbrenner, C-496/15, EU:C:2017:152, σκέψη 32).
- 30 Υπενθυμίζεται ακόμη ότι η αρχή της ίσης μεταχείρισης, η οποία προβλέπεται τόσο στο άρθρο 45 ΣΛΕΕ όσο και στο άρθρο 7 του κανονισμού 492/2011, απαγορεύει όχι μόνον τις άμεσες διακρίσεις λόγω ιθαγένειας, αλλά και κάθε μορφή έμμεσης διάκρισης η οποία, κατ' εφαρμογήν άλλων διαχωριστικών κριτηρίων, καταλήγει στην πράξη στο ίδιο αποτέλεσμα (απόφαση της 2ας Μαρτίου 2017, Eschenbrenner, C-496/15, EU:C:2017:152, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 31 Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ότι, ακόμη και αν μια διάταξη του εθνικού δικαίου εφαρμόζεται αδιακρίτως σε όλους τους εργαζομένους, ανεξαρτήτως ιθαγένειας, πρέπει να θεωρείται ότι εισάγει εμμέσως δυσμενή διάκριση εφόσον είναι ικανή, ως εκ της φύσεώς της, να θίξει περισσότερο τους εργαζομένους που είναι υπήκοοι άλλων κρατών μελών απ' ό,τι τους ημεδαπούς εργαζομένους και, συνεπώς, ενέχει τον κίνδυνο να θέσει σε δυσμενέστερη μοίρα ειδικότερα τους πρώτους, εκτός αν είναι αντικειμενικά δικαιολογημένη και ανάλογη προς τον επιδιωκόμενο σκοπό (απόφαση της 10ης Οκτωβρίου 2019, Krahn, C-703/17, EU:C:2019:850, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 32 Για να μπορεί ένα μέτρο να χαρακτηριστεί ως μέτρο το οποίο εισάγει εμμέσως διακρίσεις, δεν χρειάζεται το μέτρο αυτό να έχει ως αποτέλεσμα να ευνοεί το σύνολο των ημεδαπών ή να περιάγει σε δυσμενέστερη μοίρα αποκλειστικώς και μόνον τους υπηκόους των άλλων κρατών μελών χωρίς να θίγει τους ημεδαπούς (απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2013, Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken, C-514/12, EU:C:2013:799, σκέψη 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 33 Εν προκειμένω, με το να αρνείται να προσμετρήσει την επαγγελματική εμπειρία που απέκτησε διακινούμενος εργαζόμενος στις υπηρεσίες υγείας κράτους μέλους διαφορετικού από το Βασίλειο της Ισπανίας, η επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική νομοθεσία μπορεί να θίξει περισσότερο τους διακινούμενους εργαζομένους απ' ό,τι τους ημεδαπούς εργαζομένους θέτοντας σε δυσμενέστερη μοίρα ειδικότερα τους πρώτους, στο μέτρο που θα έχουν πιθανότατα αποκτήσει επαγγελματική εμπειρία σε κράτος μέλος διαφορετικό από το Βασίλειο της Ισπανίας πριν προσληφθούν στις υπηρεσίες υγείας του Βασιλείου της Ισπανίας. Επομένως, ο διακινούμενος εργαζόμενος ο οποίος έχει αποκτήσει σε εργοδότες εγκατεστημένους σε κράτος μέλος διαφορετικό από το Βασίλειο της Ισπανίας συναφή επαγγελματική εμπειρία ίσης διάρκειας προς την εμπειρία την οποία έχει αποκτήσει εργαζόμενος ο οποίος σταδιοδρόμησε στις αντίστοιχες ισπανικές υπηρεσίες υγείας θα τύχει δυσμενέστερης αντιμετώπισης εξαιτίας της μη προσμέτρησης της εν λόγω επαγγελματικής εμπειρίας για την εκ μέρους του απόκτηση ορισμένου βαθμού στο πλαίσιο της αναγνώρισης της

επαγγελματικής σταδιοδρομίας του (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2013, Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken, C-514/12, EU:C:2013:799, σκέψη 28).

- 34 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη νομοθεσία συνιστά περιορισμό της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων ο οποίος απαγορεύεται, καταρχήν, από το άρθρο 45 ΣΛΕΕ και το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 492/2011.
- 35 Κατά πάγια νομολογία, τα εθνικά μέτρα που ενδέχεται να παρακωλύσουν ή να καταστήσουν λιγότερο ελκυστική την άσκηση των θεμελιωδών ελευθεριών που κατοχυρώνει η Συνθήκη ΛΕΕ μπορεί πάντως να επιτρέπονται εφόσον επιδιώκουν σκοπό γενικού συμφέροντος, είναι πρόσφορα για την επίτευξη του σκοπού αυτού και δεν υπερβαίνουν το αναγκαίο προς επίτευξή του μέτρο (απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Simma Federspiel, C-419/16, EU:C:2017:997, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 36 Επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο υποθέσεως της οποίας έχει επιληφθεί το Δικαστήριο βάσει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, αρμόδιο να αποφανθεί περί των σκοπών τους οποίους επιδιώκει πράγματι η επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική νομοθεσία είναι το αιτούν δικαστήριο (απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Simma Federspiel, C-419/16, EU:C:2017:997, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 37 Εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι η επίμαχη στην κύρια δίκη νομοθεσία επιδιώκει τον σκοπό γενικού συμφέροντος που συνίσταται στην επίτευξη των στόχων και στη διασφάλιση της οργάνωσης της εθνικής υπηρεσίας υγείας. Η αναγνώριση της επαγγελματικής σταδιοδρομίας του εργαζομένου δεν περιορίζεται σε προσμέτρηση της προϋπηρεσίας, αλλά προϋποθέτει επίσης ότι ορισμένη εργασία έχει παρασχεθεί στο πλαίσιο συγκεκριμένης επαγγελματικής κατηγορίας και σε συγκεκριμένη υπηρεσία υγείας προς επίτευξη των στόχων της οργάνωσης στο πλαίσιο της οποίας παρέχεται η εργασία. Θα ήταν δύσκολο να εκτιμηθεί ο βαθμός επίτευξης στόχων που αφορούν άλλο κράτος μέλος.
- 38 Κατά την περιφερειακή διεύθυνση υγείας Καστίλλης και Λεόν, εφόσον τα καθήκοντα της επαγγελματικής κατηγορίας στο πλαίσιο της οποίας παρέχεται η εν λόγω εργασία εκτιμώνται με σκοπό την αναγνώριση της επαγγελματικής σταδιοδρομίας και εφόσον τα καθήκοντα που ασκούνται εκτός του ισπανικού συστήματος υγείας ενδεχομένως ανταποκρίνονται σε ποιοτικές προδιαγραφές ή στόχους υποδεέστερους από εκείνους του ισπανικού συστήματος υγείας, η συνεκτίμηση των εν λόγω καθηκόντων θα συνεπαγόταν αναγνώριση της επαγγελματικής σταδιοδρομίας των εργαζομένων οι οποίοι έχουν παράσχει συγκεκριμένη εργασία μη ανταποκρινόμενη προς τις εν λόγω ποιοτικές προδιαγραφές ή στόχους.
- 39 Επομένως, η επίμαχη στην κύρια δίκη νομοθεσία δικαιολογείται, κατ' ουσίαν, από την έλλειψη εναρμόνισης, στο επίπεδο της Ένωσης, του τρόπου προσμέτρησης της κτηθείσας επαγγελματικής εμπειρίας καθώς και από την έλλειψη κριτηρίων σύγκρισης μεταξύ των ποιοτικών προδιαγραφών, των αρχών και των στόχων που διαπνέουν το καθένα από τα συστήματα υγείας.
- 40 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι εναπόκειται στα κράτη μέλη να αποφασίζουν το επίπεδο προστασίας της δημόσιας υγείας που επιθυμούν να διασφαλίσουν και τον τρόπο επιτεύξεως του επιπέδου αυτού. Δεδομένου ότι το εν λόγω επίπεδο μπορεί να ποικίλλει από το ένα κράτος μέλος στο άλλο, αναγνωρίζεται στα κράτη μέλη διακριτική ευχέρεια στον τομέα αυτόν (απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2017, Simma Federspiel, C-419/16, EU:C:2017:997, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 41 Συνεπώς, ο σκοπός στον οποίο παραπέμπει το αιτούν δικαστήριο στην υπό κρίση υπόθεση, ήτοι η επίτευξη των στόχων και η διασφάλιση της οργάνωσης της εθνικής υπηρεσίας υγείας, είναι ικανός, ως σκοπός πολιτικής δημόσιας υγείας που συνδέεται με τη βελτίωση της ποιότητας της περίθαλψης στο πλαίσιο του οικείου συστήματος υγείας και με την επίτευξη υψηλού επιπέδου προστασίας της υγείας, να θεωρηθεί ως σκοπός γενικού συμφέροντος, κατά την έννοια της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 35 της παρούσας αποφάσεως.
- 42 Ναι μεν, υπό την επιφύλαξη επαληθεύσεως από το αιτούν δικαστήριο, ένας τέτοιος σκοπός γενικού συμφέροντος μπορεί να γίνει δεκτός, πλην όμως πρέπει ακόμη, για να μπορεί να δικαιολογηθεί ο περιορισμός της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων που συνεπάγεται η εν λόγω εθνική διάταξη, ο περιορισμός αυτός να είναι πρόσφορος για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού και να μην υπερβαίνει το αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού αυτού μέτρο.
- 43 Με βάση την ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφία και υπό την επιφύλαξη επαληθεύσεως από το αιτούν δικαστήριο, δεν προκύπτει ότι η συνεκτίμηση της προϋπηρεσίας του οικείου επαγγελματία του τομέα της υγείας και του ατομικού επιπέδου του επαγγελματία αυτού από απόψεως γνώσεων, εμπειρίας στις δραστηριότητες περίθαλψης και στις διδακτικές και ερευνητικές δραστηριότητες, καθώς και από απόψεως επίτευξης των σκοπών περίθαλψης και έρευνας στην οικεία οργάνωση, μπορεί να θεωρηθεί μέτρο απρόσφορο για την επίτευξη του σκοπού ενισχυμένης προστασίας της υγείας τον οποίο φαίνεται να επιδιώκει.
- 44 Όσον αφορά την εκτίμηση του κατά πόσον η επίμαχη στην κύρια δίκη νομοθεσία περιορίζεται στα αυστηρώς αναγκαία, το αιτούν δικαστήριο πρέπει να λάβει υπόψη ότι, αφενός, η αναγνώριση της επαγγελματικής εμπειρίας την οποία έχει αποκτήσει ο οικείος εργαζόμενος στο πλαίσιο του συστήματος υγείας άλλου κράτους μέλους δεν μπορεί να θεωρηθεί γενικώς ως εμπόδιο για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού.
- 45 Αφετέρου, το δικαστήριο αυτό θα πρέπει να λάβει υπόψη ότι η αναγνώριση της εν λόγω επαγγελματικής εμπειρίας θα μπορούσε να γίνει μέσω διαδικασίας που να παρέχει στον ενδιαφερόμενο τη δυνατότητα να αποδείξει την ισοδυναμία της επαγγελματικής εμπειρίας την οποία έχει αποκτήσει σε άλλα κράτη μέλη, διαδικασία την οποία, όπως προκύπτει από την ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφία, επιτρέπει άλλωστε η επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική νομοθεσία όσον αφορά τη χορήγηση των επιδομάτων τριετίας στο υγειονομικό προσωπικό ορισμένου χρόνου.
- 46 Ειδικότερα, σε μια περίπτωση που δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2005/36/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Σεπτεμβρίου 2005, σχετικά με την αναγνώριση των επαγγελματικών προσόντων (ΕΕ 2005, L 255, σ. 22), αλλά που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 45 ΣΛΕΕ, πράγμα το οποίο απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει, το οικείο κράτος μέλος υποδοχής οφείλει να τηρεί τις υποχρεώσεις του όσον αφορά την αναγνώριση των επαγγελματικών προσόντων [απόφαση της 3ης Μαρτίου 2022, *Sosiaali- ja terveystieteiden lupa- ja valvontavirasto* (Βασική ιατρική εκπαίδευση), C-634/20, EU:C:2022:149, σκέψη 41].
- 47 Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι οι αρχές του ως άνω κράτους μέλους, όταν επιλαμβάνονται αίτησης που υποβάλλει πολίτης της Ένωσης προκειμένου να του χορηγηθεί άδεια για την άσκηση επαγγέλματος η πρόσβαση στο οποίο εξαρτάται, κατά την εφαρμοστέα εθνική νομοθεσία, από την κατοχή διπλώματος ή από επαγγελματική κατάρτιση, ή ακόμη από περιόδους πρακτικής άσκησης, οφείλουν να λαμβάνουν υπόψη το σύνολο των διπλωμάτων,

πιστοποιητικών και άλλων τίτλων, καθώς και την πρόσφορη εμπειρία του ενδιαφερομένου, προβαίνοντας σε συγκριτική εξέταση μεταξύ, αφενός, των ικανοτήτων που πιστοποιούνται από τα διπλώματα και την εμπειρία αυτή και, αφετέρου, των γνώσεων και προσόντων που απαιτούνται από την εν λόγω εθνική νομοθεσία [απόφαση της 3ης Μαρτίου 2022, *Sosiaali- ja terveystieteiden valvontavirasto* (Βασική ιατρική εκπαίδευση), C-634/20, EU:C:2022:149, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

48. Επομένως, όταν από τη συγκριτική εξέταση των τίτλων προκύπτει ότι οι γνώσεις και τα προσόντα που πιστοποιούνται με τον αλλοδαπό τίτλο αντιστοιχούν στις γνώσεις και τα προσόντα που απαιτούν οι εθνικές διατάξεις, το κράτος μέλος υποδοχής υποχρεούται να δεχθεί ότι ο τίτλος πληροί τις προϋποθέσεις που θέτουν οι εν λόγω διατάξεις. Αν, αντιθέτως, από τη σύγκριση προκύπτει μερική μόνον αντιστοιχία μεταξύ των ως άνω γνώσεων και προσόντων, το κράτος μέλος υποδοχής δικαιούται να απαιτήσει από τον ενδιαφερόμενο να αποδείξει ότι απέκτησε τις γνώσεις και τα προσόντα που του έλειπαν (αποφάσεις της 6ης Οκτωβρίου 2015, *Brouillard*, C-298/14, EU:C:2015:652, σκέψη 57, και της 8ης Ιουλίου 2021, *Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija*, C-166/20, EU:C:2021:554, σκέψη 39).
49. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η επιχειρηματολογία της περιφερειακής διεύθυνσης υγείας Καστίλλης και Λεόν που αντλείται από τη μη ύπαρξη, εντός της Ένωσης, ενός κοινού συστήματος οργάνωσης των υπηρεσιών υγείας των κρατών μελών.
50. Βάσει του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στα υποβληθέντα ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 45 ΣΛΕΕ και το άρθρο 7 του κανονισμού 492/2011 πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία για την αναγνώριση της επαγγελματικής σταδιοδρομίας στο πλαίσιο της υπηρεσίας υγείας κράτους μέλους η οποία δεν επιτρέπει να προσμετράται ως προϋπηρεσία του εργαζομένου η επαγγελματική εμπειρία την οποία αυτός έχει αποκτήσει σε δημόσια υπηρεσία υγείας άλλου κράτους μέλους, εκτός εάν ο περιορισμός της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων τον οποίο συνεπάγεται η νομοθεσία αυτή ανταποκρίνεται σε σκοπό γενικού συμφέροντος, διασφαλίζει την επίτευξη του σκοπού αυτού και δεν υπερβαίνει το αναγκαίο προς επίτευξή του μέτρο.

Επί των δικαστικών εξόδων

51. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 45 ΣΛΕΕ και το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΕ) 492/2011 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 2011, που αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων στο εσωτερικό της Ένωσης, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία για την αναγνώριση της επαγγελματικής σταδιοδρομίας στο πλαίσιο της υπηρεσίας υγείας κράτους μέλους η οποία δεν επιτρέπει να προσμετράται ως προϋπηρεσία του εργαζομένου η επαγγελματική εμπειρία την οποία αυτός έχει αποκτήσει σε δημόσια υπηρεσία υγείας άλλου κράτους μέλους, εκτός εάν ο περιορισμός της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων τον οποίο συνεπάγεται η

νομοθεσία αυτή ανταποκρίνεται σε σκοπό γενικού συμφέροντος, διασφαλίζει την επίτευξη του σκοπού αυτού και δεν υπερβαίνει το αναγκαίο προς επίτευξή του μέτρο.

(υπογραφές)